
LABORANDO

Suplemento infantil mensual á El Defensor

REDACCIÓN Y ADMINISTRACIÓN: Cort-Real, 4, pral.—GERONA

Día de festa

El tren me portava enllà, enllà; y jo, al allunyar-me de ma ciutat sentia la joia de l'infant que surt per primera volta a esplaiar sos ulls vers altres camps no vistos mai, vers altres viles inconegudes, vers altres ciutats somniades.

El trequeteig del tren y són fresseig de ferro me donaven la sensació d'una bella música; jo cantaba a mitja veu una cansò de joia, y me semblava que'l fressejar del tren m'acompanyava en ma cansó.

Les petites estacions me semblaven hermoses: que bé s'hi deu estar en les estacions petites, allà ont el tren s'hi atura pocs segons! quina solitud la d'aquestes estacions, cremantes de sol de dies y plenes de remors de grills en les solemniosos nits d'istiu!

En una estació petita, hi he vist una noia hermosa; en una altre, un bordegàs feia capgirells a la sorra, entre 'ls rails.

Mes el tren pasava: el tren passa sempre, insensible als spetits detall; passava xiulant, estrident, y llensant glopades de fum blanc que s'enlairava, s'allunyaba... Y per fi es feya invisible.

Al baixar del tren, un silenci pregón es fa al voltant meu; les petjades dels viatjers me semblen més febles;

mos oïdos, acostumats a la fressa, no percebeixen bé les sensacions petites.

Ja soc a la ciutat alegre: veig ses cases blanques. ses cases belles; sos passeïgs hermosos; el mar blau besant la sorra de la platja, el sol roënt enriolant el mar y el cel.

Oh ciutat blanca! Jo m'hi sento bé en tú: jo t'he anyorat mil voltes, entre'els carrers negrecs de ma ciutat, entre les plasses claustrals de parets rónegues, entre la boïra humida que ix del riu que hi pasa quiet, endormiscat, com si temés despertar als veïns de llur plácida modorra, de llur immovilitat de cos mort.

Y la ganyota seriosa que lliga'ls muscles de ma cara, en ma ciutat nadiua, s'es borrada de ma fas, he volgut riure, y el riure m'ha sortit lliscant els llavis, ingenuu, fácil, plé de llum, com el mar qu'espitlla la blavor del cel, com ton passeig rublert d'una joventut que riu y canta.

Que riu y canta: que no s'amaga pera riure; que canta a la llum del sol que dona vida y fa la terra feconda.

Ciutat blanca. ciutat alegre, ciutat de la mar blava!

Jo conec tos carrers nets; tes cases, una a una; en tinc de dolses remembrances, de ma juvenesa, d'una época plaenta de ma vida.

Jo servo de tú records inesborrables de felicitat y aquets recorts endolsan mas hores amargues.

El sol, avui m'ha semblat més roënt: l'aire més lluminós, la mar més verda y blava.

M'ha fet pler veure la munió bellugadisa passejar joiosa pels amples passeïgs, y fins els sons antipáticos de les orgues dels cinematografs m'han semblat menys despreciables tinguent l'amplaria del mar al meu devant.

Avui ha sigut per mí día de festa: la festa ha estat en mí y ha omplenat mon esser. He sentit vessar felicitat en mon cor, més he sentit també la punyida de dolor de l'anyoransa.

Per la finestra del wagó, he vesllumat altre volta la negrenca silueta de ma ciutat; les torres plomades dels campanars; una xemaneia llensant al vent, per demunt els teulats glopades de fum negre; les cases esqueléticas enfilant-se les unes sobre les altres..... y un núvol de tristot ha planat sobre mon front, y he tingut basarda d'obrir els ulls pera no fitarlos en les parets despintades y humides de les cases miserioses.

He sentit fredor a l'ànima: mon pensament ha volat

per la ciutat blanca, qu'he deixat engarlandada de festa y festonejada per les onades escumejantes del mar llatí.

Y un deix d'anyoransa, m'ha tornat a la fas la ganyota solemnia y seriosa.

Al baixar del wagó, sento aprop, molt aprop meu, la veueta del meu petit fill qu'em crida, jo m'hi atanso y el petonejo; el núvol negre de mon front s'esquerdat, y un raig de llum ha devallat per ses esquerdes.

El meu fill enronda mon coll am sos brassets fresquívols; y jo sento que encar dura en mí la festa: la festa que'm feu felís el día avans y qu'are mon petit fill me recorda: la festa blanca, lluminosa, plena de serenor; la que riu y canta; la de dolses remenbrances d'una jovenesa hermosa.

Oh la festa que'm feu viure un día, y el recort de la qual m'en farà viure d'altres.

JOAQUÍM PLA

Bona acció

AL AMIC JAUME DALMÁU

Era una hermosa tarda d'un dijous, tan hermosa com riallera. Els pintats aucellets saltironaven pels arbres mitg florits, el sol lluía en el cel blau y hermós, embau-mant la plana verda y curulla de flayroses floretes. Ab el permis dels seus pares en Lluiset y en Ferrán sortiren als afores de la vila ab l'intent de cercar violetes pera oferir-les a llurs pares volguts als qu'els joves amics tant estimaven.....

Les humils violetes semblaven alsarse de son llogaret, pera que'ls noyets les agafesan, com presentint, jo lo que d'elles havia de fersen. Els amics anaven augmentant sos ramets, que comensaven a convertirse en bonics poms, y següan distrets el camí, ab la única deria de cercar violes no s'atalayaven de res ni de les coses que pels seus voltants Passaven; aixís, descuidats, va succeir que'en Ferrán, caminant distret, s'esfonzá en un pou d'eixos d'arrán de terra...

En Lluiset poc se'nataleyá, fins que un jay! terrible, perllongat, li feu posar atenció y cercá a son company... Estava nerviós, emporuguit... a l'últim el vegé a dins el pou.

En Ferrán lluitava desesperadament ab l'aigua, que com poderós titá se l'engolia sens pietat. Prou cridava ¡socors! mes sa veu eixia feble d'aquell abim.

En mitg del perill que corria en Ferrán, els llavis den Lluïset se desplegaren pera demanar a la Verge Santíssima salvació pera son bon companyet que anava a esser engolit sens pietat per l'aigua. Una plegaria sortí triomfal dels llavis den Lluïset y oferí a la Verge el flairós pomell de violetes que tenia pera que l'escoltés y salvés al seu company, que lluitava dins el reduit cercle que feya el pou.

La Verge Santíssima escoltá'l fervorós prec: esverat pels crits que'ls dos companyets feyen, va veure venir cap a ells a un home que prompte posá a segur al company pel quí ans clamaba el noble Lluís.

Una estreta abrassada'ls uní llargs moments, mentres dels ullets dels dos n'eixien rodolantels carà avall dues llagrimes que relluiren acaroades pel sol.

* * *

Aquell mateix dia, dos pomells de flairoses violetes, lluíen en bonics pitxers davant l'imatge de la Verge en la cambra den Ferrán.

Eren els que'ls dos amiguets oferiren a la Verge per la senyalada gracia que'ls havia fet.

Havían obrat bonament complint sa coral promesa.

LLUÍS G. PLÁ.

Caiguda

SONET

Y tomben els diables desesperadament
semblan inmens diluvi de foc reconcentrat;
el grandióspai se'n ha sentit prenyat
com de mirada ardenta de sátir insolent.

* * *

Al lluny l'infern braola tempestuosament
per l'intensa mirada de Jehová inflammat;

en son pregón abisme l'estolcan aplomat
fent xarbotar les flâmes de són pelac roënt.

* * *

En un instant no més del cel passant les fites
els diables han midat distancies infinites
y diñs l'infern es troven com rocs al fons d'un pou

* * *

El cel queda més clar, foragitat l'oratge,
y a Satanás, qu'indomit, fugí del vassallatje,
li cau de la Justicia de sobte l'etern jou.

FRANCISCO VIVER

Oh bon Jesús!..

SONET

Com un cel pàlit, que pressent la nit,
món ànima está plena de tristesa;
la mort pressento, y ting son ombra extesa,
cada día més fosca, en l'esperit.

* * *

Penso en el temps passat y'm fan neguit
els recorts de ma gaya jo veñesa,
Ah! quants de cors amables he ferit!
Ah! l'hora de fer be! com l'he malmesa!

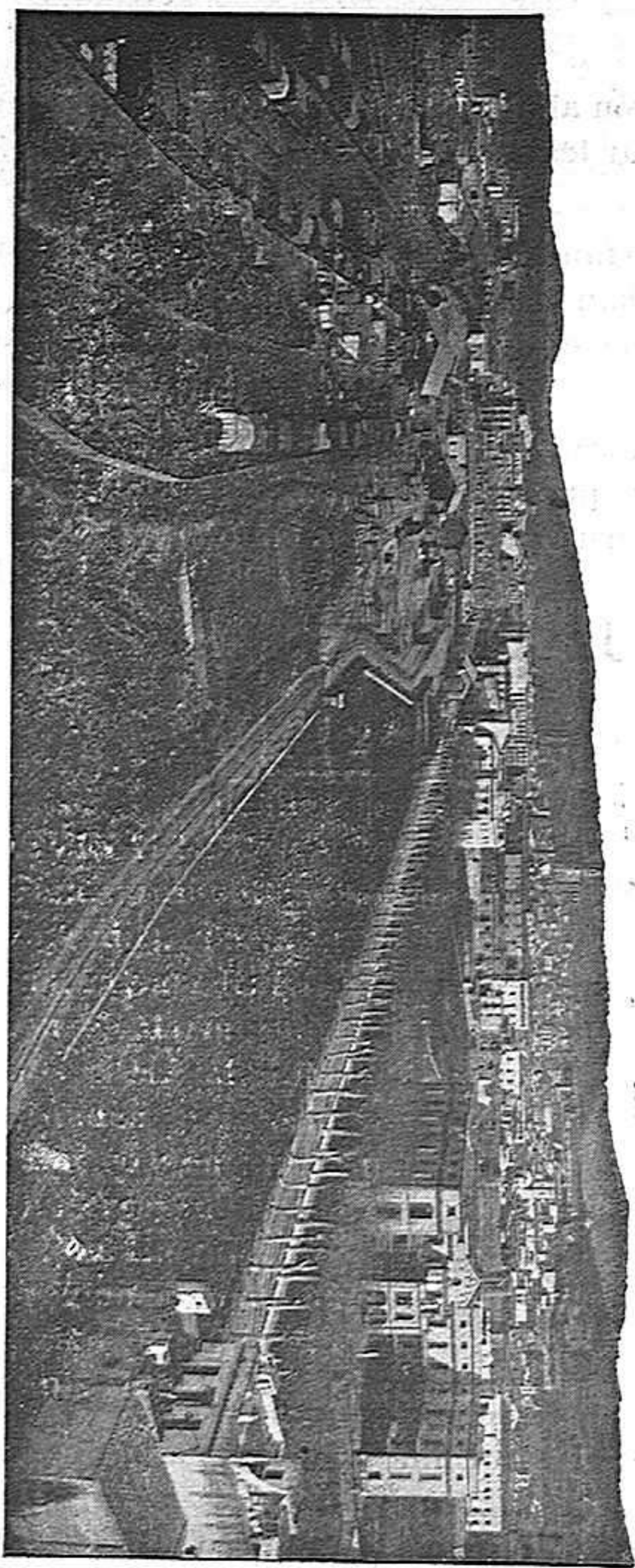
* * *

Y perfidiós el pensament m'assalta
de que, mort jo, no morirá ma falta,
y la sento ab un pes d'eternitat.

* * *

Sols Jesús té de mí llástima vera,
—No temis rés—me diu—ama y espera;
no serás tú, so jo'l crucificat.

JOAQUÍM RUYRA y OMS

Vista general de Girona

De la nostra cullita

Per motiu de sa delicada salut es trova a Amelie les Bains nostre volgudíssim amic en Josep Maria Dalmau. No cal dir que de tot cor li desitjem una completa millora.

PIRRILS.

Publicacions rebudes

«El Fluviá», periódic olotí, surt els dimecres.

«Homenaje de la Juventud Tradicionalista á los Mártires de la Tradición y del Derecho». Dada l'importancia d'aquésta obra, de la qual n'hem rebut un exemplar, ens reservem el parlarne'n aquet nombre, per ferho en el vinent, siguent ademés l'obra qu'estrenará la nova secció que queda oberta en nostre periódic titolada BIBLIOGRAFIA.

X. M. TORRENT

Barrinades

PERA VIDAL

ab aquestes lletres degudament combinades fer que resulti'l nom d'una novela catalana que forma part de la Biblioteca de «L'Avenç», original d'un celebrat escriptor empordanés.

SEBASTIÁ CEBRIÁ

FUGA DE VOCALES

.l.S. P.p.t B.rr. g.

d.,nt q.. .l c.ld. .l.m.nt.

d. .n t.p d. c.ld. .b m.nt.

v. m.r.r c.m l. t.rt.g.

TOMASET

SOLUCIONS A LO PUBLICAT EN EL NOMBRE PASSAT
CÁLCUL MENTAL

4	3	2	1
2	1	4	3
1	4	3	2
3	2	1	4

a la endevinalla-*El Moli*.

ENDEVINAIRES. — Alfred Almeda. Josep Mundet. Albert Figa. Jordi del cantó Genís. Navarro, (recordis lo que li vaig dir). Tomaset (avuy publiquem la primera que'ns vas enviar) Rafel Juli, Emili Vila, Josep Riera, Isidre Roure, Maria y Antonia Marcé Torrent, Albert Marcé, Josep M.ª Montaner, Francisco Mollfuleda, Un que l'agranden les mongetes, Catalanista solidari, Un conqueridor com en Jaume (ja't vaig dir l'altre volta que ¡no tant!). Ferrán de Sangenis. Joaquím Roca. Joaquím Plana. I. Pou. Llegidor de LABORANDO. Amic den «Patufet.» Un regionalista amic den Cambó. Aprenent de cacic (mal fet, aixó no's fa.) Narcís coll. Pere Pagés. Narcís Bosch. Lluís Montserrat. Una modisteta. Gironí de Girona (quines sabieses). Tomás Tomaset. Josep M.ª Plá Dalmáu. Rariquito. S. Cruanyes. Ki-ki-ri-ki. Un pobre.